

ANDAMAN ADVENTURE APRIL 2007: EEN KLEURRIJKE HERPETOLOGISCHE TRIP

ANDAMAN ADVENTURE APRIL 2007: A COLOURFUL HERPETOLOGICAL HOLIDAY

Paul Greig Smith

Samenvatting

De consequenties van globalisatie beïnvloeden alle leven op aarde. Slangen zijn daarop zeker geen uitzondering. Hoewel natuur en conservatie uitgebreid aandacht krijgen in de media en een belangrijke plaats innemen in ons collectief geweten, vormt het aanpakken van deze problematiek bij de wortels nog altijd specifieke en vaak complexe problemen. Dit geldt in het bijzonder voor India, waar ondanks een snelle economische groei nog altijd grote inkomensverschillen bestaan. Miljoenen mensen strijden om hun bestaan en worstelen van dag tot dag om rond te komen. De immer uitbreidende menselijke populaties leiden tot verdere vernietiging van habitats, hetgeen onherroepelijk leidt tot conflicten met daar voorkomende soorten. De impact op natuurbehoud is daarom fors.

In de menselijke psyche hebben slangen altijd een unieke plaats ingenomen en de relatie tussen mensen en slangen wordt in veel gevallen gekarakteriseerd door angst. Natuurbescherming kan zelfs in de meest gunstige gevallen een moeilijke kwestie zijn, en in het bijzonder wanneer de mensen doodsbang zijn voor het dier dat je probeert te beschermen. Voor stropers en

Paul Greig Smith

Overview

The man made consequences of globalization affect all life on earth and every species in it and snakes are certainly no different. Although green issues and conservation have very much taken centre stage in the media and prominently feature in the public consciousness, actually affecting change on the ground at grass roots level poses its own set of unique and often complex problems. This is especially true of India, which despite having a rapidly growing economy also has vast disparities in income distribution. Millions of people compete for existence and struggle to survive on a day to day basis. Burgeoning human populations lead to further wildlife habitat destruction and inevitably lead to increased conflict with other species. The implications for wildlife conservation therefore, are profound.

Serpents have always occupied a unique place in the human psyche and the relationship between man & snake has all too often been characterised by fear. Wildlife conservation can be an uphill struggle at the best of times, especially when most people are terrified of the animal which you are trying to conserve. For poachers and

slangenbezweerders zijn slangen gewoon een natuurlijke bron, die kan worden gebruikt zoals elke andere. Voor de meeste mensen zijn het echter dieren om te vrez en te doden. Tot op de dag van vandaag blijft stroperij een probleem. Er zijn stappen ondernomen

snake charmers they are simply a resource to be used like any other. For most other people however they are simply an animal to be feared and killed. To this day wildlife poaching remains a problem. Steps have been taken to combat this however and the introduction of pro-

Advertentie
Advertisement

om dit te bestrijden en de invoering van natuurbeschermingswetten in 1972 heeft zeker bijgedragen in het terugdringen van het aantal slangen dat wordt gedood voor hun huid. Een groep mensen die de consequentie van deze wetgeving gevoeld heeft is de Irula-stam. Zij maakten jacht op slangen voor hun huiden, totdat de invoering van natuurbeschermingswetten hier in 1972 een einde aan maakte. Beroofd van hun broodwinning, moesten de Irula een andere bron van inkomsten vinden. Onder leiding van Romulus Whittaker hebben zij zich verenigd in de Irula Snake Catchers Industrial Cooperative Society. Nu vangen zij slangen voor extractie van het kostbare gif in plaats van voor hun huiden, wat ook heeft geresulteerd in betere inkomsten. Dit is één van de weinige voorbeelden van duurzaam gebruik van een diersoort in India: het schaadt de slangenpopulatie niet, het stimuleert het behoud van deze dieren en houdt de eeuwenoude tradities en vaardigheden van de Irula in ere.

Het is jammer dat de meeste mensen in India nog altijd iedere slang doden die ze tegenkomen. Het succesverhaal van de Irula is een uitzondering. Zij hebben zich aangepast aan de veranderende omstandigheden, en hierdoor zijn zowel zij als de slangen tegenwoordig beter af. Dit kan echter niet worden gezegd voor de meeste slangenbezweerders.

Omdat ik mij al 21 jaar bezig houd met slangen, wilde ik mij inzetten voor een goede vorm van ecotoerisme waarbij lokale kennis van pas zou komen en waarbij natuurbehoud voorop moest komen. Om dit te bereiken, stippelde ik een expeditie uit, en het leek een goed idee om een reis te ontwikkelen speciaal voor herpetofielen en hiervoor de hulp in te roepen van India's beste herpetologen en slangenvangers.

protective wildlife legislation in 1972 has certainly made some progress in significantly reducing the number of snakes slaughtered for their skins. One such group that was affected by the legislation was the Irula tribe. They used to hunt snakes for their skins until the introduction of protective wildlife legislation in 1972. Potentially bereft of their livelihoods they were forced to change and under the leadership of Romulus Whittaker, the Irula's banded together in 1978 and formed the Irula Snake Catchers Industrial Cooperative Society. They now catch the snakes to extract the valuable venom, rather than for their skins and by doing so earn a far better living. This is one of the few sustainable uses of a species in India, which does not harm the snake population and actively encourages their conservation and also helps preserve the Irula's skills and culture which has spanned generations.

It is a shame that most people in India will still kill snakes on sight however the Irulas are just one success story. Whilst the Irulas have adapted well to the changing situation and are now better off (as are many snakes!), the same can not be said of many snake charmers.

As someone who has been involved in the keeping of snakes for some 21 years I was therefore keen to encourage ecologically sensitive wildlife tourism which utilizes local knowledge and promotes conservation. I therefore set out to devise an expedition with this in mind and it seemed like a great idea to create a trip specifically for "herpetophiles" and seek out the help of some of India's finest herpetologists and tribal snake trackers.

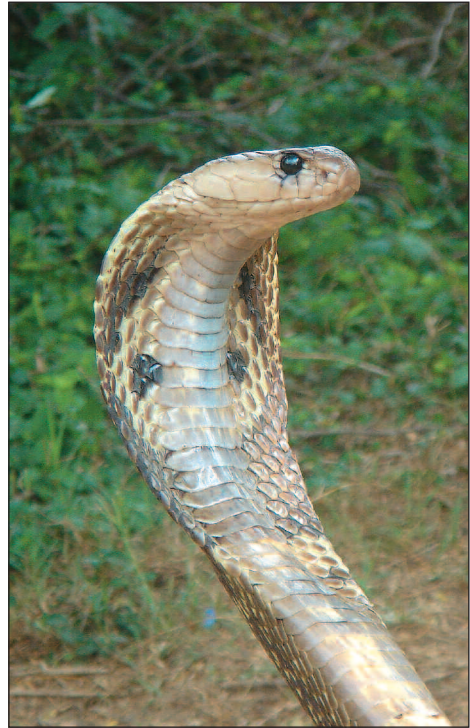
I had first heard about the Andaman Islands many years ago, from fellow travellers whilst exploring S E Asia. They spoke

Ik hoorde vele jaren geleden voor het eerst van andere reizigers van de Andaman-eilanden tijdens mijn reis door Zuidoost-Azië. Ze vertelden mij over ongerepte stranden, helderblauw water, fantastische duikmogelijkheden en exotische wilde dieren. Vanwege de afgelegen ligging van het eiland, zou het immer oprukkende toerisme het relatief ongeschonden hebben gelaten. Het klonk te goed om waar te zijn, en onwillekeurig schoot mij het boek *The Beach* van Alex Garland te binnen, waarin de hoofdpersonen fluisterden over een mysterieus paradijseiland.

De eilanden zijn een toevluchtsoord voor een grote biologische diversiteit en de thuisbasis voor vele endemische soorten waar onder de mysterieuze Andaman-cobra (*Naja sagitiferra*). De koningscobra is iets makkelijker te vinden dan de Andaman-cobra en wordt (hoewel niet regelmatig) vaker waargenomen door de lokale bevolking dan de *sagitiferra*. Hoewel ik alle slangen en dieren in het algemeen interessant vind, heb ik een zwak voor de koningscobra en de kans dat ik deze zou vinden op deze tropische eilanden was redelijk aanwezig.

Ik zocht India's beste herpetologen en veldgidsen en daarom nam ik eerst contact op met Romulus Whitaker, één van India's vooraanstaandste pioniers op het gebied van natuurbescherming. Niet alleen heeft hij meegeholpen met de ontwikkeling van het Madras Crocodile Bank, een centrum voor herpetologisch onderzoek, maar ook met het Andaman & Nicobar Environmental Team.

Romulus sprak met zoveel eerbied en ontzag over de Irlula, dat ik vond dat ik ook hen om hun hulp moest vragen. In de loop van de tijd zou precies duidelijk worden hoe de Irlula hun reputatie van misschien wel de

of pristine beaches, turquoise waters great diving and exotic wildlife. It was said that because of the islands remote location they were relatively untouched by the excesses of rampant tourism. It sounded too good to be true and I couldn't help but think of Alex Garland's novel 'The beach' in which characters spoke of an mysterious island paradise in hushed secretive tones. The islands themselves are a haven of biodiversity and home to many endemic species, including the elusive Andaman cobra (*Naja sagitiferra*). The King Cobra is also marginally easier to find here than the Andaman cobra with sightings by locals &

Lycodon, een hagedis veroberend / Lycodon, eating a lizard.

beste slangenvangers ter wereld verdiend hebben.

We zouden vergezeld worden door Rom en de Irula in Chennai en door Gerry Martin, Manish Chandi en Tasneem op de Andaman eilanden. Gerry Martin is een herpetoloog, en India's eerste National Geographic avonturier. Manish Chandi en Tasneem zijn zeer bekwame natuuronderzoekers met veel kennis, beiden betrokken bij onderzoek en natuurbehoud op de eilanden.

We begonnen onze tocht op het Indiase vasteland in Chennai waar we de met Rom en de Irula zouden zoeken naar de boerdrij en scrubland van Chinglepatu. Het was moeilijk vol te houden in de intense hitte die het grootste deel van de dag heerste, maar de opwindende die iedere nieuwe vondst met zich meebracht hield iedereen op de been. De energie, kennis en vaardigheden van de Irula waren simpelweg ongelooflijk. Ze zochten en groeven onvermoeibaar door de harde grond, waar zij ogenschijnlijk allerlei informatie opmaakten uit geplet gras en moddersporen. Terwijl de meeste mensen regelmatig moesten pauzeren, weigerden de Irula hun lunch, of zelfs een korte pauze, totdat ze hadden gevonden waar ze naar zochten.

Op het midden van de dag konden velen van ons niets anders doen dan uitrusten in de schaduw van een boom, totdat we ons genoeg opgeladen voelden om na de lunch verder te gaan. De helft van de groep opperde het voor vandaag op te geven en werd teruggebracht naar het hotel. De rest van ons gezelschap maakte zich op voor een lange, vermoeiende middag. Tegen 5 uur begonnen zelfs de meest die-hard-herpetologen in te storten. Rom en Janaki moesten gaan, en de rest stemde ermee in het voor die dag op te geven.

farmers (although not common), more frequent than that of *sagitiferra*. Whilst I have a passion for most snakes & animals I do have a particular fondness for King Cobras and the possibility of finding them in these tropical islands was all too enticing.

I sought out the participation of some of India's finest herpetologists & field guides and so I first contacted Romulus Whittaker, one of India's foremost wildlife conservation pioneers. He not only helped to set up the Madras Crocodile Bank, a centre for herpetofaunal research and conservation, but also the Andaman & Nicobar Environmental Team.

Romulus had spoken about the Irulas with such reverence and genuine awe that I felt we had to enlist their help. As it transpired we were soon to discover exactly why they have earned themselves the reputation as possibly the best snake trackers in the world.

We were to be accompanied by Rom & the Irulas in Chennai and Gerry Martin, Manish Chandi and Tasneem in the Andaman Islands. Gerry Martin is a herpetologist who was India's first National Geographic adventurer and Manish Chandi and Tasneem were most able & knowledgeable naturalists involved in research & conservation in the islands.

We began our trip on the Indian mainland in Chennai, and we were to search the farm & scrubland of Chinglepatu with Rom & the Irulas. It was hard going in the intense heat for most of the day but the excitement that each new find brought, kept everyone going. Their energy, knowledge & skill were simply amazing. They searched & dug through the hard earth tirelessly, seemingly able to read all sorts of information from flattened grass & mud tracks. Whilst most people needed to take regular breaks, the

We hadden een geweldige dag achter de rug, maar iedereen wilde de eerste cobra zien. De Irula praatten met Rom en hij vertaalde het voor ons. 'Een half uurtje,' zei hij, 'blijf nog een half uurtje bij hen.' Ondanks zware voeten en vermoeide benen stemde iedereen er mee in nog iets langer te blijven. We vervolgden onze zoektocht, tien minuten, twintig minuten, totdat we nog maar vijf minuten hadden voordat we zouden vertrekken. Ik wendde mij tot Steve en zei: 'Wat een geweldige dag, het zou helemaal perfect zijn geweest als we een cobra gevonden hadden.' We waren allemaal op weg naar de bus, toen we een schreeuw hoorden. Met onze oren gespitst keken we elkaar aan, totdat we een tweede schreeuw hoorden, veel duidelijker dit keer: 'COBRA!' Het is verbazingwekkend waar je op zulke momenten energie vandaan haalt. We renden zo snel we konden, ondanks zware tassen en vermoeide benen. In onze haast vertrapten we wat gewassen, tot grote irritatie van de lokale boeren, getuige hun geschreeuw dat ongetwijfeld uit scheldwoorden bestond. We maakten snel een omweg langs de kant van het veld en renden verder. Er was altijd de vrees dat we iets zouden missen, maar dit keer hadden we geluk. Recht voor ons had het hoofd van de Irula een indrukwekkende, ruwweg 120 cm lange cobra gevangen, netjes gefixeerd en in een perfecte pose. We zwermden er omheen en maakten honderden foto's. Het hoofd van de Irula was duidelijk in zijn nopjes met de vangst die hij op de valreep nog had gemaakt en genoot van iedere minuut dat we foto's van hem schoten. Mijn hart bonsde en het kostte mij een paar minuten om weer op adem te komen. Het was geweldig om de dag met zo'n hoogtepunt af te sluiten. We hadden een krait (*Bungarus caeruleus*) gevonden die

Irula's refused lunch or even a break until they found what they were looking for.

Come mid day many of us could do nothing but rest under the shade of a tree until we felt sufficiently rejuvenated after lunch to continue. Half of the group opted to finish for the day and they were taken back to the hotel. The rest of us braced ourselves for a long & tiring afternoon. By 5 o' clock, even the most hardcore of us herpers was beginning to flag. Rom & Janaki had to leave and everyone was prepared to throw in the towel for the day.

We'd had a great day but everyone wanted to see their first cobra. The Irula's said something to Rom and he translated for us. "Half an hour" he said, "Stay out with them for another half hour". In spite of our heavy feet & weary legs everyone opted to stay on that little bit longer. We continued to search in vain, 10 minutes past, 20 minutes past, until we had only about 5 minutes left before we were due to leave. I turned to Steve and said "what a great day - it would have been perfect if we had found a cobra though".

We all started back towards the bus, when we heard a shout. With ears pricked we all looked at each other, waiting in silence until a second shout, much louder this time. 'COBRA!' It's amazing where you find the energy in times like that. We all sprinted as fast as we could, laden down with bags & weary bodies. In our hurry we trampled some crops much to the annoyance of the nearby farmers who shouted what were no doubt obscenities at us. Quickly we made a detour to the side of the field and continued running. There was always a worry that you might miss something, but this time we were lucky.

In front of us, the chief Irula had caught an impressive specimen some 4 feet long, the

haar eieren beschermde, veel rattenslangen (*Pytas mucosus*) een paar keelbacks (*Xenochrophis piscator*), een zandboa (*Eryx*-sp) en een Indiase cobra. Niet slecht voor een eerste dag, en het bleek een voorbode voor de rest van onze reis. Het verkennen van diverse soorten terrein was vermoeiend maar o zo verslavend en daar iedere zoektocht leidde tot nieuwe ontdekkingen, had niemand die willen missen.

Aan het einde van de tweede zoekdag in Chinglepatu hebben we de Crocodile Bank in Chennai bezocht. Daar hebben we kunnen zien hoe de Irula gif afnamen van cobra's en Russell's vipers. Op een gegeven moment probeerde een klein aapje de show te stelen door op de toeschouwers te springen en zich hevig te misdragen. De Irula, die zich niet van hun stuk lieten brengen door een aapje, benaderden het beestje en lieten het één van de cobra's zien. Ik heb nog nooit een aap zó hoog zien springen, met grote bange ogen achteruit zien deinzen en in paniek zo snel weg zien stuiven! Als er één ding is dat apen niet zijn, dan is het dom!

De volgende dag begonnen wij onze zoektocht in het basiskamp van het Andaman en Nicobar Environmental Team. Voor ons vertrek vertelden ze over hun doelstellingen op het gebied van onderzoek en natuurbehoud. Daarna gingen we langzaam door de mangroven, waar het op dat moment eb was, om zo bij onze dunghi (lokale boot) te komen. Eén van onze stuurmannen, lid van de Karen-stam, had de tsunami overleefd door zich acht dagen lang op open zee aan een stuk hout vast te klampen. Het was hij die op een gegeven moment een koningscobra meende te zien, die echter gauw uit het zicht verdween. Tot het vallen van de nacht zouden we die dag geen landslangen meer ontdekken.

cobra, for the most part duly obliged and remained in perfect pose. All the while, we clambered around taking hundreds of photos. The chief Irula was clearly happy & revelling in his last minute catch and loving every minute of having his photo taken. My heart was still pounding and I was only able to catch my breath after a few minutes.

It was a great way to end the day on such a high. We had found 1 common krait (*Bungarus caeruleus*), protecting her eggs, countless ratsnakes (*Pytas mucosus*) & a few keelbacks (*Xenochrophis piscator*), 1 sand boa (*Eryx sp*) and 1 indian cobra. Not bad for our first day and it set the tone for the rest of the trip. Trekking in all sorts of terrain in the intense heat was tiring at times, however it was all too addictive and with each new search yielding new fascinating discoveries, nobody wanted to miss out. At the end of the second day searching in Chinglepatu we went on to visit the Crocodile Bank in Chennai. Whilst there we observed the Irula's extract venom from cobras & russells vipers. At one stage a small monkey began to steal the limelight by jumping on the crowd of onlookers and generally being mischievous. The Irula, not to be outdone by a monkey, simply approached the primate and lifted a cobra up to it. I have never seen a monkey jump so high, stumble backwards wide eyed with fear, panic & run off so quickly! One thing monkeys are not and that is stupid!

The next day we began our search at the Andaman & Nicobar Environmental Team base camp. We were briefed on their research and conservation aims, before we slowly made our way through the mangroves in low tide before reaching our dunghi (local boat). One of our Karen Tribal Boatmen, a survivor of the Tsunami who had clung to a lump of wood for 8

We gingen met de boot naar een verlaten strand waarvan het verhaal de ronde ging, dat er af en toe slangen werden gezien. Wij gingen ervan uit dat het hier om de gebandeerde krait moest gaan (*Laticauda laticaudata*). Sommigen opperden te gaan snorkelen, terwijl anderen in een dichtbijgelegen bos op het vasteland wilden gaan zoeken naar landbewonende soorten. Toen we in water van nauwelijks 60 cm diep aan het snorkelen waren, riep iemand: 'Slang!' Iedere keer dat ik dit hoorde, ging er een stoot adrenaline door mijn lijf, en deze keer was daar geen uitzondering op. Het probleem van ons vieren was, dat we ons aardig hadden verspreid, we moesten zo'n 50 meter koraal overlappen om bij de snel bewegende slang te komen. Het was haast onmogelijk om te lopen over de koralen en rotsen, laat staan te rennen. Ik viel telkens, waarbij ik mijzelf her en der aardig openhaalde. De kans om deze vondst te missen was groot. Al gauw kwamen wij erachter, dat er twee kraits in het gebied zwommen en dat we zo'n 200 meter van de kust waren. Net toen het er op leek dat we ze weer kwijt waren, zwom één van de dieren schijnbaar zorgeloos tussen ons vieren in, zo tussen mijn benen door, waarbij het dier langs mijn huid schuurde. Dit exemplaar bleek een *Laticauda colubrine* te zijn, die in alle opzichten exact lijkt op de gebandeerde krait behalve, u raadt het al, zijn gele lippen. Het dier was prachtig en het was de eerste keer dat ik een levend exemplaar van het genus *Laticauda* zag.

Na twee nachten in Port Blair, bereidden we ons voor op wat de meesten van ons later het hoogtepunt van de reis zouden noemen, en dat was het deel waarin we zouden gaan kamperen. We stapten in onze boot en vertrokken naar afgelegen eilanden en verlaten stranden.

days adrift at sea, spotted what he believed to be a King Cobra but it quickly escaped from sight. We weren't to discover any more terrestrial snakes here until nightfall.

We took the boat out to a deserted beach where we had heard that there were sporadic sightings of what we believed were banded sea kraits (*Laticauda laticaudata*). Some of us opted to snorkel while the rest of the group opted to search nearby forest for terrestrial species. As we snorkelled in water barely 2 feet deep, someone shouted "Snake"! Every time I heard this I was to get a surge of adrenaline and this time was no different. Our problem was that the four of us had spread out quite widely and we had to cover approx 50 metres of coral and find a rapidly moving aquatic snake. It was almost impossible to walk through the gaps in the coral & rocks, let alone run. I ended up repeatedly falling over and cutting myself. The possibility of missing this find was high. Soon we discovered that there were 2 sea kraits in the area and we were approximately 200 metres from the shore. Just when it seemed that we had lost them again, one of them swam seemingly carefree between the four of us and right between my legs brushing past me as it went. This specimen turned out to be a Yellow lipped sea krait (*Laticauda colubrine*) which for all intents and purposes looks almost identical to the banded sea krait except for, you guessed it, a yellow lip. It was absolutely beautiful and the first time I had seen a live specimen of *Laticauda*.

After 2 nights in Port Blair we prepared ourselves for what was to be the highlight of the trip for many people and that was the camping part of the expedition. We set off in our boat and headed for remote islands and deserted beaches.

We arriveerden op een afgelegen strand alwaar we ons kamp voor die nacht zouden opzetten. De rest van de dag struinden we de directe omgeving van het kamp af. De zoektocht bij daglicht leverde enkel een paar schorpioenen, heremietkreeftjes en een enkele bidsprinkhaan op. Met het ondergaan van de zon zou onze zoektocht naar slangen een positieve wending krijgen. Van het strand af vonden we zo'n vijftien *Cerbarus rynchops* in waterplassen, slechts enkele meters van elkaar verwijderd in de late avond. Deze dieren lieten zich het ruime aanbod van slijkspringers en kleine visjes goed smaken, en velen betrapten we met deze kleine diertjes halverwege hun keel. Een andere interessante vondst was die van een wolf snake, die net was begonnen aan een kleine hagedis. Om zoiets in gevangenschap te zien is één ding, maar om dit in het wild te aanschouwen is fantastisch.

De volgende dag trokken we verder en met onze kano's voeren we door de mangroven op zoek naar krokodillen. Met onze verrekijkers hadden we er al enkelen gezien op de oevers maar toen we door het waterlabirint voeren met onze kano's lieten ze zich niet zien. Na het kajakken vertrokken we naar een klein eiland in het midden van de zee om te snorkelen. Hier spotten we nog een gebandeerde krait.

Nagenoeg ieder moment dat we wakker waren werd volhardend besteed aan zoeken. Tijdens onze reis hebben we vele habitats onderzocht, landbouwgrond en struikgewas, jungles en mangroves, rivieren en rotsen, snorkelend in poelen en duikend in de zee. We hebben gaandeweg een geweldig scala aan dieren gevonden

De reis was een geweldig succes en we waren bevoorrecht zoveel getalenteerde mensen bij ons te hebben. Allemaal ston-

We arrived at an isolated beach which was to be our camp site for the night. For the rest of the day we scoured the immediate vicinity of the camp. The daylight search yielded only small scorpions, hermit crabs and the odd mantis. As the sun went down, we were to get luckier in our search for snakes. Back from the beach in pools of water, we found approximately 15 or so dog faced water snakes (*Cerbarus rynchops*) spread only metres apart from other in the late evening. These were making the most of the glut of mudskippers and small fish which lived in these pools and many could be found with the small creatures half way down their mouths. Another interesting find was a wolf snake which was just beginning to eat a small lizard. Seeing this sort of thing in captivity is one thing but to see it in the wild was fantastic.

The next day we travelled further a field and kayaked through mangroves looking for crocodiles. We had seen a few on the banks with binoculars but they remained hidden when we kayaked through the smaller labyrinthine water ways. After the kayaking we headed for a tiny island in the middle of the sea to do a spot of snorkelling where we spotted another banded sea krait.

We continued in our relentless searching utilising practically every waking moment. Over the course of the trip we had explored many different types of habitat, from farm & scrubland, jungle and mangroves, rivers and rock pools to snorkelling and diving in the sea, finding an amazing array of wildlife along the way.

The trip was such a resounding success and we were privileged to have so many talented people come with us. They were all very down to earth and we all got along really well and had a great time. It was

den ze met beide benen op de grond en iedereen kon goed met elkaar opschieten en heeft het naar zijn zin gehad. Zonder twijfel de beste herpetologische trip die ik ooit gemaakt heb. Op de reis naar huis drong het tot mij door dat ik onderdeel had uitgemaakt van iets heel bijzonders.

Voortbordurend op het succes van de reis ben ik druk bezig met het plannen van de volgende; eind augustus/begin september in zuid India met Gerry Marin. Hier gaan we met voornamelijk op zoek naar koningscobra's, kraits, zaagschubadders en russels' vipers in the Western Ghats en wederom zullen we vergezeld worden door de experts van de Irula. We zullen Rom kunnen bezoeken en verblijven in zijn onderzoeksstation voordat we de vakantie afsluiten in een afgelegen wildernis resort in Goa.

Voor meer informatie over de volgende herpetologische expeditie, neem contact op met mij via paul@partnershiptravel.co.uk of bel mij op 078886 99537 of 0208 343 3446.

Vertaling naar het Nederlands:
Siebren Kuperus.

without a doubt the best "herping" trip I had ever been on. Flying home, it dawned on me that I had been a part of something really special.

Following on from the trips success, I am busy planning another trip in late August/early September with Gerry Martin in southern India. Where we will be predominantly looking for King Cobras, Kraits, Saw Scaled & Russels Vipers in the Western Ghats and we will again have the expert Irula trackers with us. We will have the opportunity to visit Rom and stay in his research station in Agumbe before finishing the holiday in a secluded wilderness resort in Goa.

For further information on the next herpetological expedition please contact me by email at paul@partnershiptravel.co.uk or phone me on 078886 99537 or 0208 343 3446.

